

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

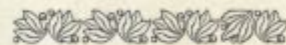
JEŽ

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Pozor bralci!

Naš urednik vam je hotel zopet narediti veselje ter priobčiti „volilno številko“ Ježa. Na njegov apel so se tudi radovoljno odzvali oni znanci „zagrizenci“ z obilnimi prispevki. A našega urednika je doletela smola, da je pri volitvi mesto glasovnice vtaknil polovico poslanih rokopisov v volilno posodo. S tem bi sicer bili naši dopisniki kmalu enoglasno izvoljeni za poslance, a s tem je tudi Jež prišel ob polovico svoje „volilne številke“. Manuskriptov namreč ni bilo več mogoče dobiti nazaj, poslala jih je deželna vlada skrbno zapečatenene z drugimi volilnimi spisi vred ministrstvu za notranje zadeve. Jež.

Vzdih.

„Jaz bi tudi rad, da bi mi kdo volil — na smrtni postelji 100.000 kron.“ Rene.

Drugi vzdih.

„Volit ne grem več, opekel sem se dovolj že vprvič, ko sem izvolil svojo ženo.“ Rene.

Nasledek državnozborskih volitev.

Uredniki naših dnevnikov so zadnji čas pred državnozborskimi volitvami toliko noči prekrokali, da so naposled v svoji raztresenosti zamenjali dan z nočjo ter tako začeli s 15. aprilom izdajati časopise zjutraj, namesto kakor doslej, zvečer.

Na kamniški železnici.

Potnik „Vraga, ali res ne bo vlaka?“

Postajenačelnik: „Ne vem za gotovo, kajti danes smo mu pripravili spalni voz.“

Deklica za vse.

„Vi bi torej radi kako službo. Ali znate kuhati?“

„Ne!“

„Ali znate šivati?“

„Ne!“

„Po sobah pospravljati?“

„Ne!“

„Za božjo voljo, kakšno službo bi pa potem radi?“

„Kot deklica za vse.“

ZAKAJ JE DOBIL DVORNI NOREC RED MIŠJEGA REPA?

(Ivan Križan.)

Dvorni norci igrali so v prejšnjih stoletjih velike vloge; zdaj so jih, kakor se trdi, sicer odpravili, a jaz bi trdil, da ta institucija še obstoji. Ker pa sem prijatelj miru, se tudi o tem nočem prepirati.

Toraj k povesti.

Ben Adir, prestolonaslednik vseh zvezd bil je čvrst, ter zdrav dečko! ne vem sicer, če so vsi principi taki, pa on je bil — ljubil je svobodo, in ker je bil dosleden, tudi svobodno ljubezen.

Ko je nekoč videl krasno kmetsko dekle, — no to je sicer že stara reč — zaljubil se je z vso močjo v to plebejsko bitje — toda poprej kot je storil kak odločen korak, posvetoval se je z norcem svojega očeta, — Dalkirijem. „Princ,“ rekel je Dalkiri, „kaj takega se ne da kar naenkrat svetovati ali odsvetovati, poklič me čez tri dni in takrat hočeva o tem govoriti.“

Kako težko je princ te tri dni čakal.

Toda prešli so!

„Princ,“ rekel je četrty dan Dalkira, „šele sedaj mi je mogoče o vaši zadevi govoriti. Bižila je res krasno dekle; oči ima kot ris, lase kot levov rep, vitka je, jeziček pa ima tako dolg, da bi z njim zakrila celo čelo angelja Gabrijela, ki se je našemu preroku Mohamedu prikazal.“

Ben Adir je pač nekaj slišal o lepih očesih ter o preroku Mohamedu; vse drugo pa je preslišal, ali pa ni umel.

Nekaj dni pozneje bila je Bižila njegova prva žena. —

Medeni meseci so menda za prince enaki kakor za druge ljudi, ki so pod kožo rdeči. Toda ti meseci kmalu minejo!

Ni dolgo trajalo, ko so postale Ben Adiru Dalkirove besede jasnejše: Bižila postala je jako ljubosumna, prepirljiva, in — ker princezinje nimajo veliko posla, — jako jezična, ter ubogega princa mučila na smrt in življenje.

A bila je krasna ženska in princ je molče trpel in trpel.

Pa vsaka sila do vremena!

Zopet enkrat spomnil se je Ben Adir dvornega norca, ter ga poklical k sebi. Bridko mu je tožil, da ga krasna Bižila muči in muči, da še niti takrat, ko bi moral najslajše sanjati, mora poslušati zabavljanje, ki pride iz nežnih ustic Bižile, in je vprašal kako bi se temu dalo odpomoči.

„Princ,“ odgovori norec, „trdno sem prepričan, da se bodeš temu tako privadil, da še niti zaspiti ne boš mogel, če ti tvoja krasna ženka vsaj eno uro ne bo pridigovala; kako da se bo temu odpomoglo, tega pa še pameten človek ne bo mogel svetovati ne pa jaz kot norec.“ S kislim obrazom je odšel princ, ter

trpel naprej . . . tako, da je z Bižilo vred postal že siv mož in že dolgo let kraljeval. Dalkiri pa je bil že mnogo let v zasluženem pokoju. —

* * *

Nesreča nikdar ne miruje, nekdanja krasna Bižila, vladarica kraljestva vseh zvezd bila je že zakopana in Ben Adir je žaloval in žaloval — — — Če tudi je imel posla, pa zvečer, ko je legel v posteljo — ni mogel in ni mogel očes zatisniti.

Revež je bil vaju tistih večernih pridig, ki so ga popreje, ko je še živela Bižila, vsak večer zazibale v senj: brez teh ni mogel in ni mogel zaspiti, bolehal je kratko, in vse kraljestvo je pričakovalo katastrofo. Modrost vseh dvornih modrijanov ni prav nič izdala, vedno se je obračalo na slabeje.

V teh strašnih mukah domislil si je Ben Adir starega Dalkira, ki mu je nekdanja prerokoval, da brez večernih pridig Bižile niti zaspiti ne bo mogel. „Kralj“, zagotovil mu je sključen stari, „marsikateri norec je pameten mož. Tudi tebi hočem pomagati. Kar zaveži si oči ter spi.“

Ben Adir si zaveže oči, in čuj! Njegova ljuba Bižila v vsej svoji zgovornosti začne ga oštevati, prav s tistim mehkim glasom, kot nekdanja pred petindvajsetimi leti in nič manj, kot eno uro. Ben Adir je zasmrčal ter smrčal 72 ur neprenehoma. —

Ko so ga zbudili, bilo je prvo vprašanje: „Kaj moja Bižila ni umrla? Ona toraj še živi?“

„Kralj,“ odgovori Dalkiri, „Bižila že živi, toda ne kot žena, ampak kot velika škatlja. Tukaj je!“

Ko mu je Dalkiri vso to umetnost razkazal, podaril mu je kralj red mišjega repa, najvišji red kraljestva vseh zvezd, ob enem pa naročil naj to škatljo po njegovi smrti potopijo na dnu morja. Tako se je tudi zgodilo: toda prišel je čas, ko je Edison to škatljo izvlekel na svetlo ter jo krstil „gramofon“.

Vedno fin.

„Vaš sin je paznik v kaznilnici, ali ne?“

„Da, toda tam so zaprti samo zločinci iz boljših rodbin.“

On je pričel.

Oče: „Franci, kaj moram slišati, hotel si učitelja udariti.“

Franci: „Da, ampak saj je on pričel.“

Ostrovidna kritika.

Učitelj A: „Si bral Martina Kačurja?“

Učitelj B: „Bral.“

A: „Nu kaj praviš? Te ni presenetila njegova osoda?“

B: „Prav nič! Mladenič, ki že na prvi strani povesti pije žganje, ne more dobro končati.“

Rene.

Iz življenja.

Dokler so otroci majhni, vprašajo očeta, ko jih pelje na sprehod:

„Oče, kam pojdemo?“

Ko odrastejo, določijo kraj izleta in zabave že sami, očeta le še vprašajo:

„Oče, morda li niste pozabili novčarke doma?“

F. P.

Moderna pravljica.

Prišel je čas boja med prvaki. Bilo je ravno sv. Bonifacija dan, t. j. 14. maja. V veliki dvorani lepe hiše, sredi mesta sta trčila drug ob drugega. Mnogo ljudstva se je steplo iz vseh strani sveta, tudi iz gostiln. Red je vzdrževala c. kr. policija na konju in peš.

Nasprotnika si prijezdita nasproti in prvi reče drugemu: „Kaj ti si tisti revček, ki si upaš nad me? Raje bi ostal doma in brisal svoji ženi posodo, ako jo imaš, namreč posodo. Pa mislim, da so ti že vse zarubili. Le urno poberi šila in kopita, da te ne strem s prvim mahom!“

In reče drugi: „Glejte ga bahača! Kdo je pa tebe sem poslal, in kateri osel še zaupa tvojemu programu. Smiliš se mi! Če dobiš le en glas, bo to gotovo tisti, ki si ga boš sam dal.“

„Ti pa niti enega ne dobiš, ker nisi volilec v našem okraju!“

In tako sta se zmerjala do šeste ure zvečer, ter se spoprijemala.

Ljudje so mislili, da bo ta ali oni takoj strl nasprotnika, in se je stavilo tri poliče piva v tem smislu.

A ni se zgodilo tako. Zmagal ni ne eden ne drugi, prišla sta oba v — ožjo volite v.

Urbanjakov.

Dober svet.

A: „Poslušajte me enkrat ljubi prijatelj, jaz bodem obupal. Srce gospice Julke je trdo kot jeklo.“

B: „Veste kaj, poskusite z dijamanti, ti so še trši, ko jeklo.“

Tolažba.

„Ah, gospod zdravnik, vi ne veste, kako mene okoli želodca bode, kaj mislite, kaj neki imam v želodcu!“

„Bomo že videli, potem, ko vas bomo imeli na sekcijski mizi.“

Zaprta.

(Mati (svojemu sinu, ki je prišel od vojakov): „France, ali si bil kedaj zaprt, ko si bil pri vojaki?“

Sin: „Samo enkrat, ko je prišla gospodinja nenadoma v kuhinjo, pa me je kuharica zaprla v omaro?“

Izreden dogodek.

Prvi pisar: „Kam pa?“

Drugi pisar: „V zastavljalnico! Svoj zastavljeni površnik grem rešiti!“

Prvi pisar: „Površnik greš vzeti iz zastavljalnice? Tedaj grem pa s teboj. Kaj takega še nisem doživel!“

Neizprosni možje.

Mlada žena (šivilji): „Moj mož je grozno neusmiljen! Ves dan me je pustil jokati, predno mi je kupil to obleko!“

Šivilja: „S svojim možem ste lahko še prav zadovoljni! Gospej profesorici sem morala še jaz pomagati jokati, predno ji je kupil samo blago za svilen bluzo.“

Utrinki.

Marsikdo se duševno ne posti samo ob petkih.

* * *

Dandanes je ljudem malo na tem, da bi se odlikovali, temveč pa na — odlikovanju.

* * *

Mnogo ljudi tudi duševno hrano slabo prebavlja.

Odlomek iz komentiranega „Krsta pri Savici“ za gimnazijce.

Nar več svetá otrôkom slíši sláve,¹

Tje bómo nájdli pót, kjer njé sinóvi

Si prósti vóljo véro in postáve²

Ne zapustí nobêden ga v ti silí³ . . .

. . . vnáme

Se strášni bôj, ne bôj, mesársko klánje⁴

Valjhún tam s célo jih močjó objáme,

Tud' ón se je zanésel na njih spánje⁵

Ne jénja préd, doklèr ni zádnja sraga

Kerví prelíta, dôkler njih kdo sôpe,⁶

¹ V Avstriji imajo tri poslance nad polovično večino.

² Postave in vero že še, a poslance volijo manj iz proste volje.

³ 14. maja je ostal marsikateri volilec lepo doma, ker so se mu tresle hlače.

⁴ Klali se bodo kandidatje sami med seboj. Drugače se je pa v mestni klavnici tudi veliko več klalo radi volilnega golaža.

⁵ Na spanje volilcev se zanaša marsikak kandidat, vsled česar on sam prav dobro spi.

⁶ Prešern se moti. Boj se je marsikje prenehal ter potem nadaljeval šele kasneje pri ožjih volitvah. —

Prof. Bister.

„Moj bog, kako so se ribe podražile! Človek bi ne smel tri dni prav nič jesti, da bi se mogel potem en dan postiti.“

Volilni glasovi iz Kitajske.

(Z dovoljenjem višjih oblasti spel mandarin Šlek-Šlek.)

VIII.*)

Svetnik Bonifacij, ti mož ledeni,
drugačen si letos dozdeva se meni.
Vse prav naredil si čase svoje,
a zdaj le poglej volilne te boje!

Pa kaj mi na misel pravkar prihaja!
Kitajci drug god štirinajstega maja
imeli smo, god Konfucija očaka,
In res — kdaj je bila konfuzija žetaka?

IX.

Ne vem, če pri vas tako je bilo,
pri nas se več pilo je nego volilo.
Krčmarji praznili čvrsto so sode;
še zdaj primanjkuje v deželi nam vode.

Ni čuda, da pri taki žlobodri
volilci res niso postali bolj modri.
„Le pijmo ga, pijmo, ta srce užiga!“
kričali so, „saj so volitve — 'na figa.“

Mi sicer še vedno smo trdi pogani;
a kaj nam koristijo ti državljani?
Če take subjekte takoj ste sežgali,
Vas prosimo, da bi nam tole pisali.**)

*) I-VI. števil. 11. Ježa.

***) Slavni mandarin, to pri nas še ni v navadi.

Volilno je gibanje bilo pač splošno.
Ta gibal je jezik, oni pa možnjo,
ta gibal pesti je, oni pa pete;
sploh v gibanju videl Kitajce si vnete.

Posebno pa gibale so se ob cesti
Kitajke; tam videl si mnogo se tresti,
sosebno če bilo telo je obilno.
Oh, to vam je gibanje bilo volilno.***)

X.

In kaj se zgodilo je v našem Kitaju!
Šel mož je volit tam v nekem okraju,
v okraju Ka-Kaj, če spomin me ne moti,
a tam ga strankin zaupnik zaloti.

Prijel je za vrat takoj svojo žrtev,
in kolikor se je mož prepiral,
zaupnik je koj mu dokumentiral,
da je on (volilec) zdavnaj že mrtev.

XI.

Prestopal iz taborja v tabor je kateri,
pač kakor kazale so razne razmere.
Da tu ali tamkaj ne bode zamere,
storil je političen harakiri.

Če taka oseba ima kaj značaja,
ki sebe in glas svoj brezvestno prodaja,
leto bi radi znali Kitajci:
v tej točki navskriž smo namreč z Malajci.

XII.

Imeli v Trs-Tu smo kandidata,
ej to vam pa bil je res dušica zlata,
bil Stranke „Kon-Kor-Di-Ja“ mož je jekleni,
na shodu ta govor imel je učeni:

„Jaz pač kandidiram, ker so me poslali,
drugače pa lahko bi drugega zbrali.
Ne rečem, da mož sem, ki mnogo razumem,
politike vendar nikakor ne umem.“

Zastopal pa vedno bom vaše koristi
pač kakor veleli bodo „konkordisti“,
Drugače vsak voli po svoji naj vesti.
Skončal sem, pustite zdaj mirno me sestiti.“

Volilci so ginjeni ploskali burno,
(iz sobe izginil možiček je urno,
in še pri volitvah, po govoru vneti,
pustili so slavno ga obsedeti.

XIII.

A v drugem okraju shod so sklicali,
da tudi bi malce pozborovali,
zvolili predsednikom so si ptiča,
kitajskega padarja Gre-Go-Ri-Ča.

***), Slavni mandarin, bog vam daj boljše noge
nego je vaša morala, ki se nam zdi malce — šibka.

Pa čujte, kako se mož jim je vedel,
od njega še marsikdo naj bi se učil;
ker jedva predsedstvo je ptiček zasedel,
pa jim je že shodpravpošteno zaključil.

XIV.

Kam prišle so naše priproste navade,
ki vendar rodile so take junake?
Z Evrope dospele so hude razvade,
ne menim zdaj kuge, a menim lepake.

Po hišah vse polno so zdaj jih nabili,
po ulicah so jih na tlak prilepili:
in kamor greš, sili lepak ti kdo v roko,
če sedeš, si sel na lepak široko.

Še zunaj v prosti, božji naravi
na vsakem drevesu lepak te pozdravi;
če vprašaš za kakšen papir soseda,
to, kar ti ponudi, lepak je seveda.

Tu dela bi jaz dal ruskim kozakom,
in kmalu kitajski bi svet spreobrnil,
Pomislite, včeraj domov sem se vrnil
z na hrbtu prišitim volilnim lepakom.

XV.

Živeli nekdam v bratski smo slogi
Kitajci bogati, Kitajci ubogi.
Obirali prvi so mastne purane,
obirali drugi bolj medle podgane.

A vendar živeli smo v bratski ljubavi,
in kar je pač glavno pri dobri prebavi;
prebavali vsak smo svoje veselo.
Z volitvijo prišla je smola v deželo.

Obljube so vse nam v želodcu ostale,
zato so oblasti v Ljubljano poslale
po Piccolija kapljice svetovne slave,
da pridemo zopet do dobre prebave.

XVI.

Dve stranki posebno sta grozno se klali,
tu „črni“, tam „beli“ možje so stali;
le dobro, da niso nikdar se dobili,
ker ti so „nazaj“, „naprej“ ti hodili.

Pri taki lepo umerjeni hoji
izključeni vsi so volilni poboji;
in tudi naprej se lepo bodo vedli,
na „desno“ in „levo“ se bodo usedli.

Če narod od tega ima kaj dobička,
to briga jedino le še hudička.
Saj vemo, če tudi jopiče so slekli,
za narod ne bodo za kite se vlekli.

Sklep.

Tako so se stekle volitve v Kitaju
v najkrasnejšem mesecu, mesecu maju.
Kričanje, pehanje in govorance,
nu, zdaj pa imamo v Pekingu poslanca.

Zdaj pa se zarijmo in spimo ko bobri,
za dobrih šest let zopet smo dobri,
saj drugo nas zdajle res malo več briga,
za šest let volilec itak je — 'na figa.

Po domače.

Gospodinja (sočutno): „Ubogi mož, kar tu-le
sedite, kakor bi bili doma in povžite to juho!“

Berač (pokusi juho in priloži gospodinji za-
ušnico).

Gospodinja: „Za božjo voljo, ali norite?“

Berač: „Kaj še, napravil sem pač tako, kakor
bi bil doma. Ko bi moja stara prinesla tako čolobodro
za juho, bi jo tudi okoli ušes oplazil.“

Postrežljivost.

Gospodinja: „Jutri odpotuje moj mož za
šest tednov. Pazite toraj, da bodo vsa vrata dobro za-
klenjena, ker ostaneeve same.“

Kuharica: „Milostiva, ali bi ne bilo varnejše,
ko bi jaz prosila mojega Janeza, da bi ostal ta čas
na straži?“

XII.

Jest na vem, a b še kašna ud vulitu puvedu, a b pustu use skp pr gmah. Jest mislm, de u bl pametn, če jest moučim, k že ta druh preveč ud; tega guvareja in ldi je sa pa tud že usega tku sit, de jm že pr vrh glave vn gleda. Drgač je dobr, če se tkula učash mal puruguvil, ke b drgač zdela u te uručin usi ud lenobe pu cepal, ket muhe;

ampak, kokr sma zdej ruguvilel, je blu pa že tud mal preveč. Kandidati sa bli usi lumpi, raubari, haupman-raubari, vuliuci pa edn bl pušten, zavedn, neudvisn, ket ta druh. Tu je blu nazadne dobr za tiste, ke nisa kandediral, heđu pa za nas, ke sma kandediral. Lde sa pa tu nalaš tku uštimal: na kerga sa mel pika in b ga rad ušimfal, pa nisa mel nubene prložnast za tu, sa ga pa nahecal, de je kandediru; pol sa pa udrihnel pu nem in ga cufal, de sa kar cujne ukul nega letele. Sej iz mana sa te mrcine tud tku naredle in me nahecale, de sm h Čarmane na Grad sklicu soj vulivn shod, pol sa m pa stole in kruglce u glava metal, kokr de b se šli balinat. Tu je še dobr, de sm u praumo cajt uči udperu in sprevidu, de je bl pametn volt, kokr se pa volt pestet; tku člouk saj nima nubenh sitnast in naprejmetajna. Zatu sm s pa jest tud naprej uzeu, de na um nekol več kandediru, pa če b tud naprej vedu, de um menister ratu al pa še več. Če b usi tku naredl, kokr jest, in b nubedn več na tou kandedirat, b nas nazadne še pu sil lde na Duni transpurtiral in b se na blu treba nč za tu špeterat in naprej metat pestet. Sej buhve kašna dubrota tud ni, če je člouk držav pulanc. Kua pa zaleže tisth deset flik na dan; tu je, kokr de b juda u pekou vrgu. Na Duni je use dragu in pa še bulš apetit člouk dubi na Duni, k se zleta ukul, ke je use tku deleč. Men je prpudvou en držav pulanc de je mou ud sojga duma, pa ke du tiste bajte, ke je mogu hodet usak dan tist čvekajne puslušat, tku deleč kokr je ud Laha z Gradiša pa du cesarske ute u Štobolt. Zdej nej pa edn pumisl: taka dala usak dan pu štirkat pu tistmo flajštre (prauja, de je Duni vs puflajštran) ceplat; prmejš sej že čeułu usak dan za en finfar strgaš. De b se pa pustu tkula kusiu u korbc nost ud duma, kókr nam ga tla prneseja, se pa tud na šika za enga državnga pulanca, pa b se tkula u poune tud na mou kam usest, de b u mire použiu, kar b mu prnesl, ker neker pu mest

nč trave na rase, kokr pr nas. Jest že pravm, de je bl pametn, če ustanm u Iblan, kokr de b se pu svet ubiju, kdur pa na vrjame, nej pa gre u božim imen, men je use glih.

Na magistratu.

Policijski šef: „Skušali ste policaja podkupiti, da bi za vas ugodno izpovedal, ker ste mu ponudili smodko!“

Toženec: „O ne! Saj ni vlekla, zato sem mu jo pa ponudil!“

Sedanji posli.

Gospodinja (kuharici): „Danes priredi kar navadno kosilo: juho, govedino in salato!“

Kuharica. „Kakor želite, bom pa jaz zase pišče zaklala!“

Mikavna.

A: „Ali je tvoja nevesta, ki je tako bogata, tudi na vnanje mikavna?“

B: „Kaj ne bo? Saj nosi svojo denarnico vedno na zlati verižici obešeno!“

Nalezljivo.

A: „Zakaj pa pravite, da je žena vašega kompanjona nalezljivo zbolela?“

B: „Ker se je peljala zdraviti v Opatijo: zdaj hoče pa še moja žena za njo.“

Sporazumljenje.

Oče: „Dobro, le idi študirat na Dunaj! Poslal ti bom vsak mesec sto kron. Povem ti pa, da dolgov ne bom plačeval!“

Sin: „V tem oziru sem popolnoma vaših misli; jaz jih ne bom plačeval!“

Dokaz.

Zdravnik: „Pijančevanje vam silno škoduje in vas bo še uničilo!“

Bolnik: „To imate prav gospod doktor! Kadar se ga nalezem, mi natakari vedno več čaš zaračunajo, kakor sem jih spil!“

Nerazumljivo.

„Kaj, vi tu tako brez skrbi spite in jaz vam dolgujem tisoč kron!“

SIVČEVI SPOMINI.

Spisal Silvester K. Jelenov.

(Dalje.)

Gugal se je, kakor bi veter zaporedoma pihal od vseh štirih strani. Ne vem, ali je imel šalo ali resnico, ko je zahteval, naj mu radi varnosti zvežejo noge pod mojim trebuhom. Navidezno so mu komaj dopovedali, kako bi kaj takega bilo prav nevarno zanj. Naposled sva jo odkimala. Kmalu je nastala trda tema. Zdelo se mi je, kakor bi gospod dremal. Začel sem se bati, da bi se v slučaju mehkega padca v sneg ne vzbudil in bi jaz znal poleg njega bogve kako dolgo čakati.

No — to se sicer ni zgodilo, a doživela sva nekaj drugega, kar bi brez najine sreče znalo usodno biti za naju. Na nekem mestu je držala cesta ob strmem robu. Pri svojem dremanju in kimanju začne me gospod — seveda nehote — za uzdo vleči na stran, kakor bi se mu zdelo, da bi naj nekoliko drčala po strmem klancu navzdol. Ker se mi pa ni zdelo do takega otročjega početja, stopal sem mirno naprej. Pa gospod me je vlekel bolj in bolj in ko me je nakrat močno potegnil, nisem več vedel kaj storiti in skočil sem na stran. Za par korakov sva zdrčala navzdol, potem sva bila zopet nekoliko na ravnem. Hotel sem dalje, toda malo poševni prostor je bil že pri vsakem petem koraku kakor odrezan in le moji dobropremišljeni počasnosti se imava oba zahvaliti, da se nisva zvalila bogsigavedi kam in si polomila ta ali oni ud. Že sem jel premišljati, kaj mi je storiti. Gospod ni navidezno nič opazil o neljubem dogodku in neprijetnem položaju. Nakrat zaškrtno nekaj pod menoj, kakor bi se odprle duri in zadere se hripav in zaspan glas: „Katera zverina pa lomasti po moji strehi? Ali ti naj posvetim s polenom? Siromak sem in imam toliko truda, da si svojo razdrapano streho z malimj stroški popravljam vsaj toliko, da mi dež in sneg ne padata na nos, a taka poredna mrcina mi pa še lomasti po njej, kakor bi bog za hojo ne bi vstvaril drugih tal!“

Vsled glasnega robantenja vzdramil se je moj gospod iz svojega polspanja. Mel in drgal si je oči, potem je zazeval dvakrat zaporedoma, a ko je zazeval še tretjič, vzravnaval se je v sedlu in začel gledati okrog sebe, da bi videl kje je in odkod prihaja hripavi glas. Ker ni nič videl oglasil se je: „Kje pa sem? Kateri božji človek me pa kliče? Kaj bi pa rad?“

Človek, ki je bržčas po glasu spoznal mojega gospoda, izpremeni brž svoj rohneči glas in reče prijazno: „Oh — gospod so iz Vrbe! Kako pa pridejo sem na mojo streho? Gotovo so pri slabem vremenu in črni temi zašli s ceste. Takoj vam pridem pomagat!“

Zdaj sva oba vedela, kje sva. Taka smola! Kako bi se bila lahko streha ali cela kočica podrla pod najino težo in nas vse pokopala. Ker je bila celo malo poševna in se je skoraj celo dotikala brega, zato nisem spoznal strehe in je lahko umevno, da sem prišel

prav gladko nanjo. Cel konj in še z jezdecem na strehi! Bi li kdo verjel kaj takega na prvo besedo?

Kmalu se prikaže pred durmi več oseb z gorečimi treskami in z malim naporom spravi me gospodar borne kočice s strehe in po stranskem potu zopet na cesto. Moj gospod se mu lepo zahvali in mu da za prestani strah nekaj novičev. Ob jednom ga poprosi, naj molči, da se ne bode smešna prigodbica razširila po okolici in med ljudstvom povzročala smeha. Kočar obljubi, da bode molčal; toda obljubile niso osebe, ki so ž njim stanovale pod isto streho. Kmalu je bil ves prigodek znan ne le po okolici, ampak še dalje okoli. Ljudje so se smejali in brili burke, mojega gospoda pa so potem vedno imenovali „gospoda iz Vrbe, ki znajo s konjem jahati po strehi.“

(Konec prihodnjic.)

Ugodnost.

Prvi visokošolec: „Prijatelj, kaj ti je prišlo na misel, da si vzel v petem nadstropju stanovanje?“

Drugi visokošolec: „Nič ne dé, saj me tako vsak večer drugi prineso domov!“

Vrhunec skromnosti.

Višji uradnik (pri inspiciranju uradov): „Okna vaše pisarne se morajo na vsak način povečati, ker tu nimate dovolj zraka!“

Pomožni uradnik: „O, hvala lepa, saj jaz ne potrebujem veliko zraka!“

Na kamniški železnici.

Potovalec (sprevodniku): „Na vaš vlak bi morali tudi obesiti napis „Ljubljana-Kamnik“, kakor imajo vlaki na južni železnici „Trst-Dunaj“.“

Sprevodnik: „To pa že ne! Kako pa moremo dati pismo, da se pripeljemo res v Kamnik!“

Otroško zaupanje.

Mali deček je hodil med silno nevihto po ulici ker si brezskrbno žvižgal. Gospod ga vpraša: „Dečko, ali se prav nič ne bojiš bliska in groma?“ — Kaj še; saj je moj oče policaj!“

Pojasnilo.

Šef, (ki je zasledil svojega knjigovodjo, ko je dremal na pisalni mizi na glavni knjigi sloneč): „Gospod Mazač! Zapomnite si enkrat za vselej, da se glavna knjiga ne imenuje zato glavna knjiga, da bi vi nanjo svojo zaspano glavo naslanjali!“

Samo

6

dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko.

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDĀ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši „Kmetске posojilnice“, nasproti gostilne pri „Figovcu“

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja. tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.
Dekoracijska, stavbena in pohišvena pleskarja. Telefon 154.

Delavnica: Igriške ulice št. 8. Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Frančiškanske) ulice 6. Telefon 154.

KLIŠEJI ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI TRIBARVNI TISK PO RISBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Največja zaloga nanovo došlih spomladanskih in poletnih **oblačil**

za gospode, dame, dečke in deklice najelegančnejšega in najnovejšega kroja.

Cene izredno nizke!

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović

Ljubljana, Mestni trg šte. 5.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje **DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.**

Izšel je

Hribarjev najnovejši „Splošni naslovník“ uradov, društev, tvrdk in zasebnikov deželnega stolnega mesta Ljubljane ter vojvodine Kranjske.

Cena K 10.—.

Imam večjo zalogo **vozov vseh vrst**. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.